

Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.27.311/2017/6. szám

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a *dr. G.N. jogtanácsos neve* által képviselt **felperes neve** (felperes címe) **felperesnek** - *dr. Nagy Kristóf kormánytisztviselő* által képviselt **alperes neve** (1054 Budapest, Akadémia u. 3. szám alatti székhelyű) **alperessel** szemben **házi segítségnyújtás szolgáltatás adatainak szolgáltatói nyilvántartásban történő módosítása tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata** iránti perében meghozta az alábbi

Ítéletet

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja**.

A feljegyzett **30.000** (harmincezer) **forint** összegű **eljárási illetéket** a magyar állam viseli.

A bíróság **kötelezi a felperest**, hogy 15 napon belül **fizessen meg** az alperes részére **10.000** (tízezer) **forint perköltséget**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A bíróság a felperes keresetlevele, az alperes ellenkérelme, a peres felek szóbeli nyilatkozatai és a becsatolt közigazgatási iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes által fenntartott **(O.I.K. felperes által fenntartott intézmény)** elnevezésű engedélyes szervezeti keretében az SZ-C-01/01754-6/2015. számú a szolgáltatói nyilvántartásban történő adatszámítás határozat alapján 32 férőhelyen idősek otthona, 20 férőhelyen időskorúak nappali ellátása, étkeztetés (szociális konyha), falugondnoki szolgáltatás, és 18 fős ellátotti létszámmal házi segítségnyújtás szolgáltatás működik.

A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal Főigazgatója 2016. december 21. napján elektronikus levélben az igénybevevői nyilvántartásból (KENYSZI) megküldte a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal (elsőfokú közigazgatási szerv) részére a valamennyi bejegyzett házi segítségnyújtás szolgáltatáson belül 2016. február 1. napján személyi gondozásban ellátott személyek számára vonatkozó adatokat. Ezen adatközlés alapján a felperes által fenntartott **(O.I.K. felperes által fenntartott intézmény)** elnevezésű engedélyes szervezeti keretében biztosított házi segítségnyújtás szolgáltatáson belül a személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátott személyek száma 0 fő.

Az elsőfokú közigazgatási szerv 2016. december 22. napján hivatalból eljárást indított az **(O.I.K. felperes által fenntartott intézmény)**, mint engedélyes által biztosított házi segítségnyújtás szolgáltatás adatainak szolgáltatói nyilvántartásban történő módosítása céljából.

Az **elsőfokú közigazgatási szerv** a 2016. december 27. napján kelt **SZ/113/02196-3/2016. számú határozatával** 2017. január 1-jei hatállyal módosította az **(O.I.K. felperes által fenntartott intézmény)** elnevezésű engedélyes keretében biztosított házi segítségnyújtás szolgáltatás adatait hivatalból akként, hogy a házi segítségnyújtás szolgáltatáson belül személyi gondozásban ellátott személyek törvény erejénél fogva befogadott száma 0 fő.

Az elsőfokú közigazgatási szerv határozatával szemben a **felperes fellebbezést** terjesztett elő, melyre tekintettel eljárta **alperes** a 2017. február 20. napján kelt **9647-1/2017/SZOCSZOLG számú határozatával** az elsőfokú közigazgatási szerv határozatát hatályában fenntartotta.

Határozatát a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (Szt.) 138. § (5) és (6) bekezdéseire, a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók, intézmények és hálózatok hatóságai nyilvántartásáról és ellenőrzéséről szóló 369/2013. (X.24.) Korm. rendelet (Sznr.) 50/B. § (2) bekezdésére, illetve a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi igénybevevői nyilvántartásról és az országos jelentési rendszerről szóló 415/2015. (XII.23.) Korm. rendelet (Inyr.) 1. § (1) és (4) bekezdéseire, továbbá 18. § (1) bekezdésére alapította.

Határozatában megállapította, hogy az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság 2017. február 8. napján kelt 6-4/2/2017. számú válaszelevele szerint az engedélyesnél nyújtott házi segítségnyújtás szolgáltatás tekintetében 1 fő ellátott esetében 2016. február 17. napján, 8 fő ellátott esetében pedig 2016. március 17. napján került sor a személyi gondozásra vonatkozó megállapodások rögzítésére, mely megállapodás módosítások nem vehetők figyelembe a 2016. február 1-jei állapot meghatározása során.

Az alperes határozatával szemben a **felperes** a törvényi határidőn belül **keresetet** terjesztett elő, melyben az alperes határozatának az elsőfokú közigazgatási szerv határozatára kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte, az alperes perkieltségben való marasztalása mellett.

Álláspontja szerint az elsőfokú közigazgatási szerv az NRSZH téves adatközlésére alapítva hozta meg a határozatát. Előadta, hogy az engedélyes intézmény vezetője az Szt. 136. § (7) bekezdése által előírt kötelezettségének megfelelően 2015. december 31. napjáig elvégezte a házi gondozás keretében ellátott személyek gondozási szükségleteinek felülvizsgálatát, annak eredményét január 15-ig rögzítette a KENYSZI rendszerbe, és megszüntette azok ellátását, akiknek a gondozási szükséglete nem érte el az előírt minimumot. Később észlelték, hogy a felvitt pontszámok nem láthatóak a rendszerben, ezért 2016. március 17. napján ismételt rögzítésre kerültek az adatok.

Hivatkozott arra, hogy a rendszer egész évben lehetővé tette a napi jelentések leadását, semmilyen hibabejelentés nem érkezett. A KENYSZI rendszerben az igénybevételi napló kizárólag azon személyek után vezethető, akinek az ellátásra vonatkozó megállapodását előzetesen az adatszolgáltató rögzítette.

A felperes a KENYSZI rendszerbe rögzített adatok alapján 2016. évben költségvetési támogatásban részesült, a 2017. évi normatív-igénylést is a nyilvántartott adatok alapján készítette elő.

A KENYSZI rendszer napi jelentés benyújtására szolgáló felülete 2016. január 27. napjától tette lehetővé a házi segítségnyújtás két különböző típusa, a személyi gondozás és szociális segítség feltüntetését, ezen időponttól kezdődően az engedélyes is ennek megfelelően szolgáltatva az ellátás adatit.

2016. február 17. napján önrevízió került végrehajtására, amelynek eredményeként 2016. február 1. napján személyi gondozásban és szociális segítségben részesült ellátottak számát 9 főre módosította.

A 2016. február 1. és 2016. február 29. napja közötti szolgáltatás igénybevételeéről készült, a KENYSZI rendszerből 2017. január 17. napján lekért adatszolgáltatói riport tanúsága szerint 2016. február 1. napján az engedélyesnek a házi segítségnyújtás keretén belül összesen 13 fő ellátottja volt. A napi jelentésből, valamint az önrevízió útján beküldött adatokból megállapítható, hogy a 13 főből 9 fő személyi gondozásban és szociális segítségben, 4 fő pedig csak szociális segítségben részesült. Ezek az adatok az NRSZH részére is rendelkezésre álltak, és ezek alapján kellett volna adatot szolgáltatnia az elsőfokú közigazgatási szervnek.

Hivatkozott arra, hogy az Szt. 138. § (5) bekezdése alapján 2017. január 1. napján törvény erejénél fogva befogadottnak minősülő férőhelyek számának meghatározásakor az igénybevevői nyilvántartás adatai az irányadóak. A személyi gondozásra megállapodással rendelkező eltartottak száma vonatkozásában a KENYSZI rendszer tartalmazott adatot a napi jelentésekben, ezért az elsőfokú közigazgatási szervnek 9 főben kellett volna megállapítani a házi segítségnyújtáson belül személyi gondozásban ellátott személyek törvény erejénél fogva befogadott számát.

Előadta, hogy 2008. óta **(H. település neve)** Község Önkormányzatával kötött ellátási szerződés alapján a helyi önkormányzat kötelező feladatát átvállalva látja el a tevékenységet, a befogadott férőhelyek elvesztésével egyben a költségvetési támogatásra való jogosultságát is elveszítené. A szolgáltatás fontosságára tekintettel méltánytalannak tartotta, hogy egy esetleges adatszolgáltatási hiba a költségvetési finanszírozás elvesztésének súlyos következményét vonja maga után.

Alkotmányossági szempontból is aggályosnak tartotta, és az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság követelményeiből közvetlenül levezethető elvek, a jogszabályváltozásra való kellő felkészülési idő biztosításának követelményét és a visszaható hatályú jogalkotás tilalmát sértőnek ítélte az Szt. 2016. december 22. napján hatályba lépett 138. § (5) bekezdése által előírt jogszabályt, mely szerint egy korábbi napra vonatkozó adat szolgál alapul a fenntartók számára biztosított befogadott férőhelyek 2017. január 1-től érvényes számának meghatározásához.

Az **alperes ellenkérelmében** a felperes keresetének elutasítását kérte, perköltségben való marasztalása mellett.

Hivatkozott arra, hogy az Szt. 20/C. § (1) bekezdése, az Inyr. 4. §-a, és 18. § (1) bekezdése alapján a felperesnek 2016. január 15. napjáig kellett volna megállapított gondozási szükségletre és az ellátott számára nyújtott szolgáltatás tartalmára vonatkozó adatokat rögzítenie a KENYSZI-ben. Az Inyr. 4. § (2) bekezdése szerint adatváltozás esetén az adatszolgáltatásra jogosult a változást követő 8 napon belül rögzíti az igénybevevői nyilvántartásban a megváltozott adatokat.

Az Inyr. 7. § (1) bekezdése szerint az időszakos jelentés keretében arról nyilatkozik az adatszolgáltatásra jogosult, hogy a 4. § szerint rögzített személy a szolgáltatást az adott napon igénybe vette-e, vagy - ha az az állami támogatás alapja - a 4. § szerint rögzített személlyel az adott

napon fennállt-e a szolgáltatásra irányuló jogviszony. Ezen adat önellenőrzés keretében módosítható az igénybevétel hónapját követő hónap tizenötödik napjáig.

A Inyr. 4. § (1) bekezdésében szereplő adatrögzítés és a 7. § (1) bekezdése szerinti időszakos jelentés két egymástól elkülönülő fogalom. Álláspontja szerint a felperes az önellenőrzés keretében módosítható időszakos jelentést és az igénybe vevők adatait rögzítő nyilvántartást összemosza. Az Inyr. 18. § (1) bekezdése alapján 2016. január 15. napjáig, illetve legkésőbb február 1. napjáig kellett volna rögzítenie a fenntartónak a nyilvántartásban, hogy az egyes ellátottak személyi gondozásban vagy szociális segítségben részesülnek-e. Önellenőrzés keretében ezen kötelezettség nem pótolható, csak az időszakos jelentés korrigálására van lehetőség.

A KENYSZI rendszerben technikailag valóban lehetséges volt a személyi gondozásra vonatkozó adatok későbbi, visszamenőleges rögzítése, azonban a 2016. február 1-jei állapot meghatározása során nem volt figyelembe vehető, mert a felperes elkésetten rögzítette a személyi gondozásra vonatkozó megállapodásokat.

A felperes keresete az alábbiak szerint **nem megalapozott**.

A per tárgyát alperes határozatának törvényességi felülvizsgálata képezte a Pp. XX. fejezetében szabályozott közigazgatási per keretében. A bíróság ítéletben arról döntött, hogy az alperes határozata az irányadó anyagi jogszabályban foglaltaknak megfelel-e, illetve megállapítható-e olyan lényeges eljárás szabálysértés, amely az ügy érdemére nézve is kihatással volt.

Az *Szt 20/C §. (1) bekezdése* szerint: „A szociális hatóság a személyes gondoskodást nyújtó szociális ellátások, szolgáltatások finanszírozásának ellenőrzése céljából nyilvántartást vezet. A nyilvántartás tartalmazza

- a) a 20. § (2) bekezdés a)-c) pontjában meghatározott adatokat, az ellátott telefonszáma és értesítési címe kivételével,
- b) a személyes gondoskodást nyújtó alapszolgáltatás vagy szakosított ellátás típusát, igénybevételének és megszűnésének időpontját,
- c) az intézmény, szolgáltató külön jogszabály szerinti ágazati azonosító jelét,
- d) a finanszírozás, támogatás költségvetési törvény szerinti jogcímét és feladatmutatóját,
- e) házi segítségnyújtás esetén a megállapított gondozási szükségletre és az ellátott számára nyújtott szolgáltatás tartalmára vonatkozó adatokat.”

Az *Szt 20/C §. (6) bekezdése* szerint: „Az (1) bekezdés szerinti nyilvántartásból adatot kérhet a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók, intézmények és hálózatok - 92/K. § szerinti - hatósági nyilvántartására (a továbbiakban: szolgáltatói nyilvántartás) vonatkozó hatósági eljárások lefolytatására kijelölt hatóság (a továbbiakban: működést engedélyező szerv) a szolgáltatói nyilvántartásra és a hatósági ellenőrzésre vonatkozó eljárásának a lefolytatása céljából.”

Az *Szt. 92/K. § (1) bekezdése* szerint: „Szociális szolgáltatást a jogszabályokban előírt feltételek teljesítése esetén bármely fenntartó biztosíthat, ha az általa fenntartott szociális szolgáltató, szociális intézmény (székhely, telephely) jogerősen be van jegyezve a szolgáltatói nyilvántartásba.”

Az *Szt. 94/C. § (1) bekezdése* szerint: „Az ellátás igénybevételének megkezdése előtt

- a) állami fenntartású intézmény (szolgáltató) esetén az intézményvezető (szolgáltató vezetője),
  - b) egyházi fenntartású és nem állami fenntartású intézmény (szolgáltató) esetén a fenntartó vagy az általa megbízott személy
- az ellátást igénylővel, illetve törvényes képviselőjével írásban megállapodást köt.”

A 2016. december 22. napjától hatályos **Szt. 138. (5) bekezdése** szerint: „A 2016. február 1-jén házi segítségnyújtásra befogadott ellátotti számmal rendelkező, 63. § (9) bekezdése alá nem tartozó intézmény, szolgáltató (székhely, telephely) esetében a 2016. február 1-jén az adott intézményben, szolgáltatónál (székhelyen, telephelyen) személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátottak száma törvény erejénél fogva befogadottnak minősül az egyes szociális és gyermekvédelmi tárgyú törvények módosításáról szóló 2016. évi CLXVI. törvény hatálybalépésének időpontjában. A személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátottak számának meghatározásakor az igénybevevői nyilvántartás adatai az irányadóak.”

Az **Sznr. 50/B. § (2) bekezdése** szerint: „Az Szt. 138. § (5) bekezdése szerint befogadott ellátotti számot a működést engedélyező szerv az igénybevevői nyilvántartásból számára megküldött adatok alapján - 2016. december 31-éig, 2017. január 1-jei hatállyal - hivatalból jegyzi be a szolgáltatói nyilvántartásba.”

Az **Sznr. 1. számú melléklet 3.8. pontja** szerint: „az engedély által nyújtott szolgáltatás adatai az Szt. vagy a Gyvt. alapján befogadásra köteles szolgáltatás, illetve ellátotti létszám, férőhelyszám, feladatmutató esetén a szolgáltatás befogadására és a befogadott ellátotti létszámra - ezen belül a személyi gondozásban ellátott személyek befogadott számára -, férőhelyszámra, feladatmutatóra vonatkozó adatok, illetve az arra a szolgáltatásra, ellátotti létszámra - ezen belül a személyi gondozásban ellátott személyek befogadott számára -, férőhelyszámra, feladatmutatóra vonatkozó adat, amely után a fenntartó az Szt. vagy a Gyvt. alapján befogadás nélkül jogosult költségvetési támogatásra azzal, hogy a befogadott és befogadás nélkül költségvetési támogatásra jogosító ellátotti létszám, férőhelyszám összesen nem lehet magasabb a bejegyzett ellátotti létszámnál, férőhelyszámnál.”

Az **Inyr. 1. § (1) bekezdése** szerint: „A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) működteti

- a) a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (a továbbiakban: Szt.) 20/C. §-a és a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Gyvt.) 139. § (2) bekezdés szerinti igénybevevői nyilvántartást, és
- b) az Szt. 20/B. §-a és a Gyvt. 141/A. §-a szerinti országos jelentési rendszert,
- c) az Szt. 20. § (2a) bekezdése szerinti adatszolgáltatási rendszert.”

Az **Inyr. 4. § (1)-(2) bekezdése** szerint: „Szociális szolgáltatás és gyermekjóléti alapellátás esetén az e-képviselő vagy az adatszolgáltató munkatárs (a továbbiakban együtt: adatszolgáltatásra jogosult) az Szt.-ben, illetve a Gyvt.-ben meghatározott adatokat az Szt. 94/C. §-a, illetve a Gyvt. 32. § szerinti megállapodás megkötését követően, legkésőbb az igénybevétel első napját követő munkanap 24 óráig rögzíti az igénybevevői nyilvántartásban.

Ha házi segítségnyújtás esetén a megállapított gondozási szükséglet vagy az ellátott számára nyújtott szolgáltatás tartalmára vonatkozó adat megváltozik, azt az adatszolgáltatásra jogosult a változást követő 8 napon belül rögzíti az igénybevevői nyilvántartásban.”

Az **Inyr. 5. § (1) bekezdése** szerint: „Ha szociális szolgáltatás és gyermekjóléti alapellátás esetén az igénybevevőnek nyújtott szolgáltatás formája, a szolgáltatás igénybevételének kezdő időpontja vagy a szolgáltatás megszűnésének várható időpontja megváltozik, azt az adatszolgáltatásra jogosult legkésőbb a módosított feltételek szerinti igénybevétel első napját követő munkanap 24 óráig módosítja.

Az **Inyr. 5. § (3) bekezdése** szerint: „A szolgáltatás igénybevételének kezdő időpontja visszamenőlegesen csak későbbi időpontra módosítható. Az (1) és (2) bekezdés szerinti egyéb adatok visszamenőlegesen nem módosíthatók.”

Az **Inyr. 7. § (1) bekezdése** szerint: „Az időszakos jelentés keretében az adatszolgáltatásra jogosult az igénybevevői nyilvántartásban nyilatkozik arról, hogy a 4. § szerint rögzített személy a szolgáltatást az adott napon igénybe vette-e, vagy - ha az az állami támogatás alapja - a 4. § szerint rögzített személlyel az adott napon fennállt-e a szolgáltatásra irányuló jogviszony.”

Az **Inyr. 7. § (7) bekezdése** szerint: „Az időszakos jelentésben az igénybevételről szolgáltatott adat egyszer, az időszakos jelentés szerinti igénybevétel hónapját követő hónap tizenötödik napjáig módosítható (a továbbiakban: önellenőrzés).”

Az **Inyr. 18. § (1) bekezdése** szerint: „A 2015. december 31-én házi segítségnyújtásban részesülő személyek esetén a 2016. január 1-jén hatályos rendelkezések szerint megállapított gondozási szükségletre és az ellátott számára nyújtott szolgáltatás tartalmára vonatkozó adatokat az adatszolgáltatásra jogosult 2016. január 15-éig rögzíti az igénybevevői nyilvántartásban.”

A bíróságnak a felperes keresetében a tükrében abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a szolgáltatói nyilvántartás jogszerűen került-e módosításra hivatalból akként, hogy az engedélyes keretében biztosított házi segítségnyújtás szolgáltatáson belül személyi gondozásban ellátott személyek törvény erejénél fogva befogadott száma 0 fő 2017. január 1-jei hatállyal.

A peres felek által nem volt vitatott, hogy a felperes 2015. december 31. napja előtt rendelkezett házi segítségnyújtás szolgáltatásra vonatkozó megállapodásokkal, mely megállapodások a KENYSZI rendszerében is szerepeltek.

A peres felek által az sem volt vitatott, hogy 2016. február 1. napján a KENYSZI rendszerben nem kerültek rögzítésre azok az adatok, hogy a házi segítségnyújtáson belül az egyes ellátottak személyi gondozásban, vagy szociális segítségben részesülnek-e, annak ellenére, hogy 2016. január 15. napjáig ezen adatokat a felperesnek rögzítenie kellett volna.

Azon megállapodások, amely tartalmazzák, hogy az ellátott személyi gondozásban, vagy szociális segítségben részesül 1 fő esetében 2017. február 17. napján, míg 8 fő esetében 2017. március 17. napján került rögzítésre a KENYSZI rendszerében.

A Szt. 138. § (5) bekezdése szerint ugyanakkor a törvény erejénél befogadottnak az minősül, aki a KENYSZI szerint 2016. február 1. napján személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátott.

A rendelkezésre álló iratokból és a felperes nyilatkozatából megállapítható, hogy a felperes 2016. február 17., illetve 2016. március 17. napjáig nem nyújtott adatot - nem rögzített megállapodást - akörben, hogy kik azok az ellátottak, akik személyi gondozásban részesülnek.

Erre tekintettel az NRSZH kizárólag azt tudta közölni az elsőfokú közigazgatási szerv részére, hogy 2016. február 1. napján az engedélyesnek nincs olyan ellátottja, akivel a házi segítségnyújtáson belül személyi gondozásra megállapodással rendelkezik.

A bíróság megítélése szerint a felperes által nyújtott időszakos jelentés KENYSZI-ben rögzített adatai - annak ellenére, hogy tartalmazzák, hogy 2016. február 1. napján hány ellátott vett igénybe

személyi gondozást, és hány szociális segítséget - nem pótolják azt, hogy a felperes elmulasztotta az Inyr. 18. § (1) bekezdés szerint 2016. január 15. napjáig rögzíteni a KENYSZI-ben azon módosított megállapodásokat, amelyek már tartalmazzák a 2016. január 1. napjától irányadó rendelkezéseknek megfelelően, hogy az adott ellátottnak személyi gondozást, vagy szociális segítséget nyújtanak.

A felperes időszakos jelentés keretében a KENYSZI-ben azt rögzítette, hogy adott napon a megállapodással rendelkező személy igénybe vette a házi segítségnyújtás szolgáltatást, ezen belül a személyi gondozást és/vagy a szociális segítséget. A KENYSZI-ben 2016. február 1. napján szereplő megállapodások, amelyek alapján az igénybevétel történt, nem tartalmazták, hogy az engedélyes az ellátott részére személyi gondozást, vagy szociális segítséget nyújt-e.

Az időszakos jelentés adataiban önrevízió keretében eszközölhető volt változás, azonban a jogszabály által megkívánt adattartalmú megállapodást 2016. január 15. napjáig kellett volna rögzíteni a rendszerben, azonban ez csak 2016. február 17., illetve 2016. március 17. napján történt meg. Ezért a KENYSZI 2016. február 1. napján csak azon megállapodásokat tartalmazta rögzített adatként, amelyekben még nem volt meghatározva a segítségnyújtás formája.

A fentebb megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján a felperes megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy a KENYSZI rendszer 2017. február 1. napján tartalmazott adatot arra vonatkozóan, hogy hány ellátott rendelkezett személyi gondozásra megállapodással, mert éppen ezen adatokat nem rögzítette a felperes a rendszerben.

A bíróság helyes indokainál fogva osztotta az alperes azon hivatkozását, miszerint a felperes összemosta az önellenőrzés keretében módosítható időszakos jelentést, és az igénybe vevők adatait rögzítő nyilvántartást, azt megismételni nem kívánja.

A bíróság megítélése szerint a felperes perbeli esetben alaptalanul hivatkozott arra, hogy az Szt. 138. § (5) bekezdése sérti a jogszabályváltozásra való kellő felkészülési idő biztosításának követelményét és a visszaható hatályú jogalkotás tilalmát, ugyanis a felperes mulasztása vezetett oda, hogy a KENYSZI rendszer a vizsgált időpontban nem tartalmazta, hogy hány ellátottal rendelkezik a felperes szociális gondozásra megállapodással. A felperesnek a perbeli jogszabályváltozásra felkészülnie nem kellett, csupán az adatait megfelelően kellett volna rögzítenie. Önmagában az, hogy a jogalkotó egy korábbi időpontban fennálló állapottól tette függővé a törvény erejénél fogva befogadottnak minősülők számát, nem sérti a visszaható hatályú jogalkotás tilalmát. A jogalkotó jelen esetben abból indult ki, hogy az adatszolgáltatásra jogosultak a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően tesznek eleget a kötelezettségeiknek, KENYSZI-t naprakészen vezetik, és ezért hátrány nem érheti őket.

A **Pp. 339. § (1) bekezdése** alapján: „Ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és - szükség esetén - a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.”

A bíróság a fentebb kifejtettekre tekintettel megállapította, hogy az alperes - és az elsőfokú közigazgatási szerv - a releváns tényállást feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve jogszerű döntést hozott. Az Szt. 138. § (5) bekezdésének helyes értelmezése mellett jutott arra a megállapításra, hogy az engedélyesnek 2017. január 1-jei hatállyal a házi segítségnyújtáson belül személyi gondozásban ellátott személyek törvény erejénél fogva befogadott száma 0 fő.

Erre tekintettel a bíróság a felperes alaptalan keresetét elutasította.

A per az *illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének h) pontja* alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos, a feljegyzett illeték mértéke - figyelemmel az *Itv. 43. § (3) bekezdésében* foglaltakra - 30.000 Ft.

A peresztes alperest az *Itv. 5. § (1) bekezdésének e) pontja* alapján megillető teljes személyes illetékmentesség folytán a feljegyzett eljárási illetéket a *költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 14. §-a* alapján a magyar állam viseli.

A bíróság az alperes perköltségét a *32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (3) bekezdésében* foglaltak alapján munkaóránként 5.000 forintban állapított meg. A bíróság a jogi képviselőnek járó munkadíj megállapításánál 2 munkaórával számolt, figyelemmel arra, hogy az alperes jogtanácsosa egy érdemi ellenkérelmet készített.

A jogorvoslati jogot a *Pp. 340. § (1) bekezdése* kizárja.

Nyíregyháza, 2017. november 17.

Juhászné dr. Bartha Ildikó
bíró